

De dødes land

Der var engang et land, der ville afskaffe døden. De var træt af, at dem de elskede gik bort, og de ville derfor gerne leve evigt. De lavede en aftale med Døden: hvis de kunne slette alle referencer til døden i tale, skrift, al slags kunst, ja selv i tanken, så ville han undlade at komme for at hente dem. Det lykkedes efter noget tid for landet; ingen talte om døden, ingen digtede om døden, ingen malede døden, ingen tænkte på døden. Og døden holdt sig, som aftalt, væk fra byen. I landet mærkede man først ingen forandring. Alt fortsatte som hidtil, og det gjorde det længe, men umærkbart skete der en forandring. Ingen skyndte sig helt så meget, for man havde jo al tid i verden man ville have. Alligevel var folk lidt fortravlede, for hvad skulle de gøre i dag, og hvad skulle de gøre i morgen? Rastløsheden indfandt sig, og ingen fik rigtig gjort noget. Vægtskålen var væk. Det, der før fik folk til at veje deres tid og handlinger på en guldvægt var borte. Derfor blev alle handlinger lige gyldige, ja ligegyldige! Nogen mistede modet, ville stoppe, men kunne ikke huske, hvad det var, der kunne få det til at stoppe. Døden var glemt, både for det gode og for det onde: Det onde var det, som alle til hver en tid havde tænkt om døden, at den tog kære bort og afsluttede livet. Men døden var også glemt for det gode: det at den gav livet fylde, værdi og vægt.

Hvordan gik det så i landet uden døden, lever de stadig? Til sidst kunne man snart ikke kalde det et liv, for hvad er livet egentlig uden døden? Alt blev bare mere og mere gråt og meningsløst.

En dag kom Døden tilbage. Han kaldte sig det han var: Døden. Men da ingen kendte hans navn, virkede han som rottefængerens fra Hamlet. Han spillede på sin fløjte, og mange gik med. Mange gamle, nogle midaldrende, et par unge og et enkelt barn fulgte ham. Ingen forstod helt hvorhen, "med Døden" sagde man bare. Slægtninge og venner til dem, der var gået med, ventede selvfølgelig på, at de skulle komme tilbage, og græd, da det ikke skete. Døden kom igen og alle spurgte: "Hvor er dem, der gik med? Kommer de tilbage nu?" Døden sagde kort og nøgternt, som kun døden kan sige det: "De kommer aldrig tilbage!" I landet, hvor man havde levet i en evighed, kendte man godt ordet "aldrig", for "aldrig" og "evigheden" er nært beslægtede. Endnu nogle folk gik med døden denne gang og, de blev væk for altid. Senere kom døden når man kaldte, men indimellem også når der ikke blev kaldt. Igen kendte hvert et barn og voksen døden, både for alt det dårlige, men også for alt det gode; nemlig at døden er med til at gøre vores liv værdifuldt og enestående. Og at man skal huske at passe på det, og værdsatte alt det, man har her i livet.